

Arrest

nr. 276 858 van 1 september 2022
in de zaak RvV X / XI

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat V. HAUQUIER
Henri Jasparlaan 109
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 23 mei 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 april 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 juni 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 juli 2022.

Gelet op de beschikking van 18 juli 2022 waarbij de terechtzitting wordt verdaagd naar 18 augustus 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN *loco* advocaat V. HAUQUIER en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen België binnengekomen op 8 september 2019 en heeft een verzoek om internationale bescherming ingediend op 12 september 2019.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker door de Dienst Vreemdelingenzaken op 25 augustus 2020 overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS). Op het CGVS werd verzoeker gehoord op 26 oktober 2020, 14 juni 2021, 19 oktober 2021, 17 december 2021 en 2 maart 2022. Een gepland tweede onderhoud op 10 mei 2021 kon niet doorgaan.

1.3. Op 21 april 2022 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 21 april 2022 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een etnische Fars afkomstig uit Teheran en bent u Iraans staatsburger. Uw vader, een ware dictator, verplichtte u, uw broer en uw zus om deel te nemen aan islamitische geloofsactiviteiten. In uw jeugd waren er echter een aantal gebeurtenissen die uw geloof in de islam deden wankelen. Tussen uw tiende en veertiende levensjaar werd u enkele keren door een zogenaamd gelovige en volgens uw vader respectabele oude man verkracht. U vroeg zich sindsdien af hoe een gelovige mens zoiets kon doen. Uw vader, die iedereen buiten de familie altijd hielp, maar zijn eigen familie tekort deed, stierf toen u achttien was. Hoewel hij volgens de traditie bij zijn vader begraven moest worden, kreeg hij elders een graf. De zaak kwam op de rechtbank terecht, waar besloten werd dat hij alsnog bij zijn vader begraven moest worden. Bij het openen van uw vaders graf werd vastgesteld dat de witte doek waarin zijn lijk gewikkeld lag opengescheurd was, waardoor men kon afleiden dat hij ten tijde van zijn begrafenis niet echt dood was. Hierna vroeg u zich af waarom een gelovige man dat moest overkomen. U kwam in een geloofscrisis terecht. In deze periode begon u drugs te gebruiken, net zoals uw broer die hier al eerder mee begonnen was. U raakte verslaafd, u geloofde in niets meer en dacht alleen aan drugs. Zelfs toen uw moeder in 1391 (Iraanse kalender, stemt overeen met 2012-2013 in de Gregoriaanse kalender) overleed, gebruikte u drugs. Uiteindelijk werd u in een ontwenningencentrum opgenomen waar u drie maanden verbleef, waarna u aan NA-sessies begon deel te nemen. U raakte van de drugs af en vond rust. U had ook een partner en vond werk. Op de werkvloer kwam u in contact met Rubik A., een Armeens-christelijke collega. Hij was het die u voor het eerst over zijn religie probeerde aan te spreken en die u wees op de gelijkenissen tussen het twaalfstappenplan van de NA en het christendom. U wimpelde echter zijn pogingen om over religieuze onderwerpen een gesprek aan te gaan af. Op een bepaald moment, na een breuk tussen u en uw vriendin, nam hij u uit het niets zonder u op voorhand te verwittigen – u dacht dat u bij vrienden op bezoek zou gaan – mee naar een huiskerkbijeenkomst. Het eerste half uur dat u daar was besepte u niet zo goed wat er gaande was. Geleidelijk aan werd u binnen rustiger en opgewekter. De daaropvolgende periode had u met Rubik steeds meer gesprekken over het christendom en bleef u naar de huiskerk gaan. U kreeg een Bijbel en filmmateriaal van Rubik. U begon verder ook deel uit te maken van groepen op sociale media, zoals telegram. U zag het voor uzelf immers als een christelijke taak om te prediken. Dit deed u ook door het goede voorbeeld te tonen. Aanvankelijk was u in uw predikwerk voorzichtig, maar beetje bij beetje werd u moediger. Ongeveer twee maanden voor uw vertrek uit Iran reed u naar uw werk. Onderweg ging u tanken. Aan het tankstation werd uw gsm gestolen. U kocht diezelfde dag nog een nieuwe gsm. Diezelfde avond stonden drie agenten van een mysterieuze groep die onder ettelaat valt aan uw deur die u vroegen om mee te komen. U werd in een voertuig geduwd en naar een onbekende plaats gebracht. Daar aangekomen kreeg u een zak over uw hoofd en werd u naar binnengebracht. Tijdens de ondervragingen kon u enkel de stem van de ondervrager via een luidspreker horen. Hij beschuldigde u ervan verbonden te zijn met religieuze organisaties en als een soort missionaris activiteiten verricht te hebben. Ze zeiden u dat ze u gevonden hadden door uw ip-adres. U verdedigde zich door te wijzen op uw banden met familieleden die voorstanders waren van het regime, door te zeggen dat u uw wificode aan burens had gegeven en door te vragen om naar uw gsm (die gelukkig volledig nieuw was waardoor u er nog geen religieuze activiteiten mee had gehad) te kijken. U zei dat, indien de beschuldigingen waar waren, er hiervan toch een spoor op uw gsm te vinden zou moeten zijn. Na acht dagen werd u door een gebrek aan bewijs tegen u vrijgelaten. Bij uw thuiskomst stelde u vast dat er een huiszoeking had plaatsgevonden. Alles was overhoop gehaald. Hierna zette u uw christelijke activiteiten verder. Enkele weken na uw vrijlating was u samen met Rubik, Ali B. en Teymur onderweg naar een bijeenkomst in Majidiyeh, waaraan een zekere Ali voor het eerst zou deelnemen. U was de chauffeur. Voor de plaats waar jullie zouden bijeenkomen zette u uw passagiers af en ging u uw wagen parkeren. U was net uit uw wagen gestapt toen u plots geroep en lawaai hoorde. Uw deur stond nog open. U ving stemmen op die schreeuwden dat u moest blijven staan en dat u gevat moest worden. U keerde ogenblikkelijk terug naar uw auto waarvan u enkele stappen verwijderd was. Net toen u in de wagen wou stappen, werd u in uw hiel beschoten. U verbeet de pijn en reed weg. Op een bepaald moment had u zoveel pijn dat u niet eens normaal meer bij het gaspedaal kon komen en u had moeite om te schakelen. Uiteindelijk vroeg u aan een voorbijganger om met zijn gsm een snel telefoontje te doen. U belde naar uw zus en jullie spraken af op een plaats aan de andere kant van Teheran. Samen met uw zus en uw broer reed u daarop naar uw jeugdvriend Ruhollah bij wie u onderdook. Bij hem probeerde u de huiskerkverantwoordelijke Martik te bereiken, maar zijn gsm stond af. Twee dagen later

haalde een vriend van hem die dokter was de kogel uit uw hiel. Om die dokter te betalen, gaf u uw bankkaart aan Ruhollah zodat hij geld kon afhaken. Zijn poging mislukte, uw kaart werd ingeslikt en zo stelde u vast dat uw rekeningen al geblokkeerd waren. Hierna organiseerde u uw illegale vlucht. Enkele dagen na het schietincident, in de negende maand van 1397 (november/december 2018), verliet u op illegale wijze Iran en kwam u in Turkije terecht. Gedurende de eerste maanden na uw vertrek uit Iran kwamen de autoriteiten nog verschillende keren bij uw zus thuis langs op zoek naar u. Ook werd de huurder uit uw huis gezet, nadat uw immobiliënmakelaar een brief van de autoriteiten had gekregen waaruit bleek dat uw huis verzegeld en in beslag genomen moest worden. Op de grensovergang tussen Turkije en Bulgarije – u poogde er illegaal de grens over te steken – werd u tegengehouden door de Bulgaarse grenspolitie, die al uw bezittingen, zoals uw melikaart (nationale kaart), uw rijbewijs en uw zak met uw kleren, afnam en in brand stak. Ook uw gsm werd stukgeslagen. Bovendien hield u aan hun hardhandige interventie een schouderblessure over, die bij uw terugkeer in Turkije in een ziekenhuis van Edirne, waar u niet langer dan een dagje verbleef, werd verzorgd. Toen werd uw schotwonde nog eens onder de loep genomen. Hierna slaagde u er alsnog in op illegale wijze Europa binnen te komen. U kwam terecht in Slovaakse, waar u tegengehouden werd en om internationale bescherming moest verzoeken. In Slovaakse ging u met enkele anderen, onder wie twee Afghanen aan wie u de Blijde Boodschap had verkondigd, een tiental keer in een katholieke kerk bidden. Inzake uw Slovaaks verzoek werd evenwel geen beslissing genomen, omdat u besloot door te reizen naar België, waar u op 12 september 2019 om internationale bescherming verzocht. In België gaat u naar een baptistische kerk in Doornik. U ging ook af en toe eens naar de Iraanse kerk in Brussel. U neemt samen met andere Iraniërs deel aan Bijbelstudie. U ging ook korte tijd naar een psycholoog. U verklaarde niet naar Iran te kunnen terugkeren uit vrees er door uw bekering vervolgd te zullen worden.

Ter staving van uw identiteit en/of nationaliteit legde u de volgende documenten neer: uw shenasnameh (geboortboekje); kopieën van de shenasnamehs van uw ouders, uw zus en uw broer; de overlijdensaktes van uw ouders; een attest van de wetsdokter in verband met het overlijden van uw vader; de kopie van een valse overlijdensakte van uw broer, die niet overleden is; een foto van het verkoopcontract en van de eigendomsakte van uw inbeslaggenomen woning; een foto van een arrest in verband met de inbeslagname van uw woning; enkele foto's ter staving van uw geloofsactiviteiten in België; een aanbevelingsbrief van uw kerk in Doornik d.d. 19 oktober 2020; een Belgisch medisch attest d.d. 16 oktober 2019 met de beschrijving van een litteken ter hoogte van uw linkerhiel en van de pijn die u in uw schouder voelt; een Belgisch medisch attest d.d. 23 oktober 2019 waaruit blijkt dat u astma heeft; een attest van een verpleegster van het Rode Kruis van uw opvangcentrum d.d. 24 oktober 2019 waarin ze bevestigt dat u een aanvraag voor een psychologische opvolging heeft ingediend; en een Belgisch werkcontract.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen. U legde weliswaar een attest van een verpleegster van het Rode Kruis neer waaruit blijkt dat u een aanvraag voor psychische opvolging heeft gedaan. Doorheen uw persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal zei u ook enkele keren dat uw mentale gezondheid niet zo goed is. U heeft echter geen enkel document neergelegd waaruit op objectieve gronden zou kunnen blijken dat er elementen of omstandigheden zouden zijn die het vertellen van uw verhaal of uw deelname aan de procedure internationale bescherming konden bemoeilijken. U bevestigde dit zelf ook (vragenlijst 'bijzondere procedure noden' DVZ, vraag 1). Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient voorts te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst komt uw algemene geloofwaardigheid door de volgende vaststellingen op de helling te staan. Bij uw eerste onderhoud verklaarde u dat uw zus drie maanden daarvoor uw originele shenasnameh via de post naar u had toegestuurd, maar dat u die nog niet had ontvangen (CGVS I, p. 2; p. 14). Bij uw derde onderhoud zei u evenwel dat uw zus er nooit in geslaagd was om uw shenasnameh via de post te versturen, omdat de post dit niet wilde verzekeren (CGVS III, p. 4; p. 9). Hiermee geconfronteerd, ontkende u uw eerdere verklaringen en insinueerde u een misverstand met de tolk (CGVS III, p. 12). Een louter ontkennen van eerder afgelegde verklaringen kan echter niet als een afdoende uitleg voor deze tegenstrijdigheid worden beschouwd, temeer daar u bij de start van het derde onderhoud uitdrukkelijk had aangegeven dat, ofschoon u geen connectie had met de eerste tolk, de communicatie

tussen jullie inhoudelijk wel degelijk goed was verlopen (CGVS III, p. 3). Zelfs al legde u bij het vijfde onderhoud uiteindelijk uw originele shenasnameh neer (CGVS V, p. 2), dan nog doet deze tegenstrijdigheid vermoeden dat u initieel uw originele shenasnameh wenste achter te houden. Verder verklaarde u bij aanvang van het tweede onderhoud dat uw zus en uw broer het weekend voor dit onderhoud in een ongeval betrokken waren. Uw broer was overleden en uw zus lag in coma. Hierdoor kon het tweede onderhoud niet doorgaan en werd het geannuleerd (CGVS II, p. 1). Ter staving van deze onverkwikkelijke gebeurtenis bezorgde u na dit onderhoud een document. Tijdens uw derde onderhoud gevraagd om dit document nader te beschrijven, verklaarde u dat het om de overlijdensakte van uw broer ging die door het ziekenhuis werd opgesteld. U legde uit dat het voorgaande onderhoud niet was kunnen doorgaan omdat uw broer en zus een ongeval hadden gehad en uw zus in coma lag en uw broer het niet gered had (CGVS III, p. 9). Erop gewezen dat uw broers overlijdensakte opvallende gelijkenissen vertoonde met uw moeders overlijdensakte, erkende u plots dat het om een vals document ging: er was immers geen sprake van een ongeval en uw broer was dus niet gestorven. U legde uit dat uw zus tegen u gelogen had. Ten tijde van het neerleggen van de overlijdensakte wist u dit evenwel niet (CGVS III, p. 9-10). Deze uitleg raakt kant noch wal. Naast het feit dat er niet kan worden ingezien hoe uw zus die ten tijde van uw tweede onderhoud in coma zou gelegen hebben, hierover gelogen zou kunnen hebben, kan van een verzoeker om internationale bescherming die ter goeder trouw is verwacht worden dat van zodra hij beseft dat hij ongewild een vals stuk aan de asielinstanties heeft voorgelegd hij deze asielinstanties hiervan inlicht, quod non in casu. Hoewel u naar eigen zeggen drie weken na uw geannuleerde onderhoud beseft zou hebben dat het om een vals stuk ging, lichtte u noch uw advocaat, noch uw sociaal assistent, noch het Commissariaat-generaal in. Ook bij de start van het derde onderhoud vertelde u hierover niet spontaan, hoewel u toen de gelegenheid kreeg om opmerkingen te maken (CGVS III, p. 2; p. 11). Deze vaststellingen tasten uw algemene geloofwaardigheid in ernstige mate aan en tonen tevens aan dat u in staat bent om valse stukken te verkrijgen en neer te leggen.

Daarnaast kan er niet het minste geloof gehecht worden aan uw beweerde bekering in Iran.

Zo slopen er allereerst enkele aanzienlijke tegenstrijdigheden in uw opeenvolgende verklaringen over het moment waarop u zich bekeerd zou hebben. Tijdens uw eerste gesprek op de Dienst Vreemdelingenzaken d.d. 14 oktober 2019 verklaarde u dat u zich zes maanden daarvoor tot het protestantisme bekeerd had: daarvoor was u sjiiet. Aangezien u tijdens dat gesprek ook nog verklaarde dat u Iran in de negende maand van 1397 (november/ december 2018) om religieuze redenen had verlaten, kan aangenomen worden dat u toen bedoelde dat u zich zes maanden voor uw vertrek uit Iran bekeerde (verklaring DVZ, vragen 9 en 37). Tijdens uw tweede gesprek op de Dienst Vreemdelingenzaken d.d. 3 augustus 2020 meende u dan weer dat u vijf jaar daarvoor overtuigd was geraakt om u tot het protestantisme te bekeren (CGVS-vragenlijst, ingevuld op de DVZ, vraag 3.5). Hiermee geconfronteerd, kon u zich niet meer herinneren het over zes maanden gehad te hebben. Een afdoende uitleg gaf u hiervoor evenwel niet (CGVS VI, p. 20), temeer daar u ook op het Commissariaat-generaal over het moment van uw bekering incoherente verklaringen aflegde. Zo zei u tijdens uw derde onderhoud dat u zich ongeveer een jaar na uw eerste huiskerkbezoek als een bekeerde christen beschouwde: dit was in aban 1396 (oktober-november 2017) – dit was vlak na uw breuk met uw vriendin – en sindsdien bleef u nog een tweetal jaar in Iran als actieve christen (CGVS III, p. 17). Aangezien u in 1397 (2018) Iran heeft verlaten, kan aangenomen worden dat u aban 1395 (oktober-november 2016) bedoelde. Bij uw vijfde onderhoud gaf u dan weer aan dat u voor het eerst naar de huiskerk ging na de breuk met uw vriendin waarna het nog een tweetal jaar duurde voordat u van het christendom overtuigd geraakte (CGVS V, p. 5-8). Hiermee geconfronteerd, herhaalde u dat er eerst de relatiebreuk was [alvorens u naar de kerk begon te gaan] (CGVS VI, p. 19). Een louter vasthouden aan één versie van de feiten kan hiervoor evenwel niet als afdoende uitleg in aanmerking worden genomen. Door uw voortdurend wisselende verklaringen over het moment van uw bekering tot het christendom kan er aan uw beweerde bekering geen geloof meer worden gehecht.

Dit wordt bevestigd doordat u de context van uw beweerde eerste huiskerkbezoek door tegenstrijdige verklaringen niet aannemelijk gemaakt heeft. Bij uw derde onderhoud verklaarde u dat Rubik voor u een soort verrassing had voorzien en u mee had genomen naar een huiskerkbijeenkomst zonder u hiervan op voorhand in te lichten. Eens aangekomen op de bijeenkomst – u dacht dat u een bezoek bracht aan vrienden – besepte u het eerste half uur niet helemaal wat er gaande was (CGVS III, p. 15-16). Bij uw vijfde onderhoud stipte u aan dat u nog niet op de huiskerklocatie aangekomen was toen Rubik u inlichtte dat u naar een huiskerkbijeenkomst werd gebracht: jullie waren nog aan het rijden en waren op vijf minuutjes van de huiskerk (CGVS V, p. 6). Bij uw laatste onderhoud zei u dan weer dat u pas in de woning waar de huiskerkbijeenkomst zou plaatsvinden verteld werd dat u een huiskerkbijeenkomst zou bijwonen (CGVS VI, p. 14). Hiermee geconfronteerd, kwam u niet verder dan te zeggen dat u niet meer wist of u nog in het trappenhuis of al in de woning was toen Rubik u vertelde dat u naar een huiskerkviering zou gaan: jullie waren wel al in het [appartementen]blok (CGVS VI, p. 19). Ook voor deze tegenstrijdigheid gaf u bijgevolg geen afdoende verklaring.

Verder legde u tegenstrijdige verklaringen af over de huiskerkleden. Bij uw derde onderhoud zei u dat u in de huiskerk een eigen vast groepje had: het ging om mensen tegen wie u had gepredikt, met name Teymur, Said en Ali B., en die u in de huiskerk had geïntroduceerd (CGVS III, p. 17). Bij uw vijfde onderhoud beweerde u evenwel dat u enkel Ali B. naar de huiskerk had meegenomen en geïntroduceerd; Said en Teymur waren al eerder in aanraking gekomen met het christendom (CGVS V, p. 9-11). Hiermee geconfronteerd, zei u dat u zowel Said, Ali B. als Teymur in de huiskerk had geïntroduceerd (CGVS VI, p. 19). Een louter vasthouden aan één versie van de feiten kan ook hier niet als afdoende uitleg in aanmerking worden genomen. Bij uw vijfde onderhoud vertelde u ook nog dat de verantwoordelijke van de huiskerkgemeenschap Daniel was. Andere verantwoordelijken vermeldde u toen niet (CGVS V, p. 12). Bij uw laatste onderhoud vermeldde u Martik als huiskerkverantwoordelijke. Hij werd geassisteerd door Rubik. Over eventuele andere verantwoordelijken wist u niets (CGVS VI, p. 12). Hiermee geconfronteerd, erkende u bij uw vijfde onderhoud over Daniel te hebben gesproken, maar meende u dat Martiks rol prominenter was (CGVS VI, p. 19). Gelet op uw duidelijke verklaringen bij uw vijfde onderhoud dat u enkel Martik en Rubik als verantwoordelijken kende, gaf u bijgevolg ook voor deze tegenstrijdigheid geen afdoende uitleg.

Ook uw opeenvolgende verklaringen over (één van) de locaties van de huiskerkbijeenkomsten waren niet coherent. Toen u bij uw vijfde onderhoud gevraagd werd of de huiskerk altijd op dezelfde plaats doorging, zei u dat dit niet altijd op dezelfde locatie was en stipte u spontaan aan dat er één locatie was waar jullie drie à vier keer zijn samengekomen en er meerdere keren het heilig boek doornamen: dat was boven de garage waarvan een familielid van Rubik eigenaar was (CGVS V, p. 8). Toen u het bij uw laatste onderhoud over een garage van Rubiks neef Enrik had, werd u gevraagd of de huiskerk daar ooit bijeengekomen was. U antwoordde toen ontkennend. Toen u daarop gevraagd werd of de huiskerk ooit op een andere plaats waar er een garage was, was doorgegaan, zei u dat jullie toch één keer de ruimte boven Enriks garage hadden gebruikt. Dat was de enige keer dat de huiskerk bij een garage was doorgegaan (CGVS VI, p. 13). Op deze tegenstrijdigheid gewezen, zei u dat jullie één keer in de garage als huiskerk samenkwamen; de andere keren was om te socializen (CGVS VI, p. 19). Ook met een dergelijke repliek slaagde u er niet in om uw opeenvolgende verklaringen met elkaar in overeenstemming te laten brengen.

Tot slot legde u tegenstrijdige verklaringen af over de Bijbel die u in Iran in uw bezit zou gehad hebben. Bij uw eerste onderhoud poneerde u dat u van Rubik een Bijbel had gekregen. Nergens uit uw toenmalige verklaringen blijkt dat er toen al sprake was van een huiskerkbezoek (CGVS I, p. 15). Bij uw vijfde onderhoud meende u anderhalf jaar na uw eerste huiskerkbezoek van een vriend van Rubik in het bijzijn van Rubik een Bijbel te hebben gekregen (CGVS V, p. 8). Bij uw laatste onderhoud had u dan weer de Bijbel van Rubik zelf gekregen en niemand anders was aanwezig toen hij u de Bijbel overhandigde (CGVS VI, p. 12). Hiermee geconfronteerd, repliceerde u dat u zich wellicht niet goed had uitgedrukt. Een afdoende verklaring gaf u evenwel niet (CGVS VI, p. 19).

Gelet op het voorgaande kan er niet het minste geloof meer aan uw beweerde bekering in Iran worden gehecht.

Aangezien er aan uw bekering in Iran geen geloof kan worden gehecht, kan er evenmin geloof gehecht worden aan de door u beweerde problemen ontstaan ten gevolge van uw bekering. Dit wordt bijkomend bevestigd door de volgende vaststellingen.

Zo legde u tegenstrijdige verklaringen af over uw arrestatie twee maanden voor uw vertrek uit Iran. Daar waar u bij uw vijfde onderhoud zei dat u, eenmaal u op de plek waar u vastgehouden werd aangekomen was, een zak over uw hoofd kreeg waardoor u niets meer kon zien en dat u ook tijdens de ondervraging iets over uw hoofd had (CGVS V, p. 12), beweerde u bij uw laatste onderhoud dat van zodra u in de wagen zat een zwarte stoffen zak over uw hoofd kreeg. Tijdens uw detentieperiode kreeg u geen kap of zak meer over uw hoofd: tijdens uw ondervragingen kon u uw ondervragers immers toch niet zien, doordat u via luidsprekers werd ondervraagd (CGVS VI, p. 3). Hiermee geconfronteerd, herhaalde u uw laatste verklaringen, maar gaf u verder geen enkele afdoende uitleg (CGVS VI, p. 20). Daarnaast zei u bij uw vijfde onderhoud dat uw ondervrager een verwijzing maakte naar stemmen die jullie konden horen: volgens hem waren dit allemaal leden van dezelfde telegramkanalen [waarvan u ook lid was] (CGVS V, p. 13). Bij uw zesde onderhoud kon u zich dan weer niet meer herinneren of er tijdens de ondervragingen verwezen werd naar arrestaties van anderen die net als u actief waren op de sociale media waarop u ook actief was (CGVS VI, p. 4). Ook deze tegenstrijdigheid kon u niet uitleggen (CGVS VI, p. 20). Gelet op het voorgaande kan er aan uw arrestatie geen geloof meer worden gehecht.

Evenmin kan er geloof gehecht worden aan het schietincident enkele dagen voor uw vertrek uit Iran. U legde immers ook hierover weinig aannemelijke en tegenstrijdige verklaringen af. Bij uw vijfde onderhoud gaf u aan dat u uit de auto was gestapt toen u mensen hoorde roepen dat u moest blijven staan. U haalde daarop de auto van het slot en werd beschoten (CGVS V, p. 15-16). Bij uw laatste onderhoud zei u dat uw autodeur nog open stond (CGVS VI, p. 5). Voorts is het weinig waarschijnlijk dat u, die gewond met de wagen vluchtte en die op een bepaald moment moest stoppen omdat het door de

pijn te moeilijk werd om verder te rijden – u belde toen naar uw zus om met haar af te spreken –, u na het telefoontje met uw zus er nog in geslaagd zou zijn om zelfstandig met uw wagen te rijden naar een locatie op ongeveer een uur of anderhalf uur verwijderd daarvandaan (CGVS V, p. 16). Ook over de verzorging van uw schotwonde legde u ongeloofwaardige verklaringen af. Daar waar u bij uw derde onderhoud beweerde dat u hiervoor in Turkije twee maanden in een ziekenhuis gelegen heeft (CGVS III, p. 4), verklaarde u bij uw laatste onderhoud dat u hiervoor maximaal één dag in een Turks ziekenhuis werd verzorgd; tegelijkertijd werd u verzorgd voor een schouderblessure, die u aan de Bulgaars-Turkse grens had opgelopen toen u probeerde de grens over te steken (CGVS VI, p. 8-9). Ook voor deze tegenstrijdigheid had u niet de minste uitleg (CGVS VI, p. 20).

Verder kan er opnieuw door diverse tegenstrijdigheden geen geloof gehecht worden aan de door u beweerde bezoeken aan uw zus van de Iraanse autoriteiten, die naar u op zoek waren. Zo zei u bij uw eerste onderhoud dat uw zus de eerste maand na uw vertrek één à twee keer per week een bezoek van de autoriteiten kreeg. Hierna kwamen ze niet meer langs. De personen die bij uw zus langsgingen identificeerden zich met een badge van het ettelaat en gaven haar letterlijk mee dat haar broer, i.e. u, een afvallige was waardoor ze u moesten meenemen. Dat u afvallig was, baseerden ze op hun bewijzen en op de bekentenissen van vier huiskerkgenoten (CGVS I, p. 9-10). Bij uw derde onderhoud meende u van uw zus vernomen te hebben dat de autoriteiten gedurende drie maanden minstens één à twee keer per week zijn langsgesproken. De personen die langskwamen zeiden niet van welke veiligheidsdienst ze waren. Ze toonden weliswaar van ver een kaartje, maar uw zus kon niet opmaken van welke veiligheidsdienst ze waren, ofschoon ze hier wel naar gevraagd had. De autoriteiten zeiden bij hun bezoeken nooit letterlijk dat u als afvallige werd gezocht (CGVS III, p. 13-14). Bij uw laatste onderhoud zei u dan weer dat de autoriteiten niet naar de bekentenissen van uw huiskerkgenoten hadden verwezen; wel verwezen ze, volgens uw laatste verklaringen, naar uw geloofsafval (CGVS VI, p. 10). Geconfronteerd met uw tegenstrijdige verklaringen, bevestigde u dat uw zus kon zien dat ze van het ettelaat waren en dat de autoriteiten gesproken hadden over geloofsafval (CGVS VI, p. 20). Ook hier is het vasthouden aan één versie van de feiten niet afdoende als uitleg. Overigens komt het feit dat de autoriteiten aan uw zus zouden gevraagd hebben dat u zich bij hen moest komen melden en dat ze hierbij volgens uw versie in het eerste en laatste onderhoud gezegd zouden hebben dat u afvallig was (CGVS I, p. 10; CGVS VI, p. 10), sowieso erg ongeloofwaardig over. Door tijdens hun bezoeken aan uw zus expliciet op uw apostasie te wijzen, hypothekeerden ze, mede gelet op de zware juridische gevolgen verbonden aan apostasie, aanzienlijk hun kansen dat u daadwerkelijk nog terug zou keren naar Iran en bijgevolg gearresteerd zou kunnen worden.

Ook kan geen enkel geloof gehecht worden aan de door u beweerde inbeslagname van uw woning, waarin een huurder woonde. U zei dat het immobiliënkantoor dat uw huis verhuurde zes maanden na uw vertrek naar de huurder was gegaan om hem uit uw woning te zetten. Uw zus, die zich hierover informeerde, vernam van het kantoor dat er een brief toegekomen was van een organisatie, vermoedelijk van het stadhuis, waaruit bleek dat het huis verzegeld moest worden omdat er een wettelijk probleem ontstaan was (CGVS I, p. 5-6). Even later wist u plots met zekerheid dat de brief door het stadhuis was verstuurd (CGVS I, p. 8). U zei tijdens uw eerste onderhoud tevens dat, hoewel u ervan uitging dat er tegen u een dossier was geopend, een rechtszaak in Iran niet begint zolang de door de ettelaat gezochte persoon niet gevat wordt (CGVS I, p. 9). Na uw eerste onderhoud op het Commissariaat-generaal legde u de brief van het stadhuis waarnaar u bij uw eerste onderhoud had verwezen neer. Het betreft, in tegenstelling tot uw eerdere bewering dat een rechtszaak niet start zolang de gezochte persoon niet gevat werd, een arrest van de elfde kamer van het Hof van Beroep van de Algemene Rechtbank van de provincie Melard. Dit arrest stond volgens uw verklaringen van uw derde onderhoud in verband met uw bekering (CGVS III, p. 8). Over de inhoud van dit door u neergelegde document had u verder geen correcte noch coherente informatie. Zo wist u onder meer niet of de gerechtelijke beslissing door de Algemene of de Revolutionaire rechtbank gevelde werd en of er voorafgaand aan deze beslissing convocaties werden verstuurd (CGVS III, p. 3; p. 6-7; CGVS VI, p. 14). Nochtans blijkt uit de inhoud van uw document dat de Algemene Rechtbank u voorafgaand aan dit arrest convocaties had verstuurd. Voorts meende u bij uw derde onderhoud verkeerdelijk dat het om een vonnis in eerste aanleg ging, omdat u de mogelijkheid niet had gehad om in beroep te gaan en er dus geen beroep[sprocedure] was geweest (CGVS III, p. 3-4). Geconfronteerd met de inhoud van het document in kwestie, zei u enkel het niet te begrijpen en herhaalde u dat er, voor zover u dit wist, geen bezwaar ingediend was geweest (CGVS III, p. 4). Bij uw vijfde onderhoud zei u dan weer dat u al in Slovakije, dus voor uw verzoek om internationale bescherming in België, op de hoogte was van het bestaan van zowel het vonnis in eerste aanleg als het arrest gevelde in beroep (CGVS V, p. 2-3). Er werd u overigens gevraagd om het vonnis in eerste aanleg, waarnaar in het door u neergelegde arrest verwezen wordt, neer te leggen (CGVS III, p. 4; p. 6). U legde dit vonnis evenwel nog steeds niet neer (CGVS V, p. 2; CGVS VI, p. 14). Gevraagd of er tegen het door u neergelegde arrest nog een beroep ingesteld kon worden, dacht u van niet (CGVS III, p. 5). Nochtans blijkt uit het arrest dat er wel degelijk

nog een beroepsmogelijkheid was. Bevreemdend in dit verband is overigens dat er volgens het arrest tegen de beslissing in beroep kon gegaan worden bij hetzelfde Hof van Beroep dat het door u neergelegde arrest had gevelde. Ofschoon u niet zeker was of dit in het arrest exact zo verwoord was, dacht u verder dat de reden waarom dit arrest werd gevelde was dat u de westerse cultuur in Iran had gepromoot en dat u de maatschappij had proberen corrupt te maken (CGVS III, p. 6). In het document waarvan sprake staat hierover evenwel niets. Dat u het document niet helemaal heeft gelezen, zoals u uw gebrekkige kennis nog trachtte te rechtvaardigen (CGVS III, p. 4; p. 6), doet aan voorgaande vaststellingen geen enkele afbreuk. Indien er in uw zaak werkelijk een arrest gevelde zou zijn waardoor uw huis in beslag werd genomen, kon in alle redelijkheid van u verwacht worden dat u van de motieven opgenomen in het arrest grondig kennis had genomen, quod non in casu. Aangezien uw verklaringen over het arrest helemaal niet in overeenstemming te brengen zijn met de inhoud van het door u neergelegde document, kan er geen enkele bewijswaarde meer aan dit document gehecht worden, temeer daar hierboven reeds gebleken is dat u in staat bent om valse documenten te produceren en uit de beschikbare informatie blijkt dat het voor Iraanse verzoekers om internationale bescherming relatief eenvoudig is om toegang te krijgen tot vervalste documenten. U heeft bijgevolg niet aangetoond dat uw huis daadwerkelijk door uw bekering in beslag werd genomen.

Aangezien u uit de inbeslagname van uw woning afleidde dat er een juridische procedure wegens uw bekering was ingeleid (CGVS III, p. 8), kan er evenmin aan deze door u beweerde juridische procedure wegens uw bekering nog geloof gehecht worden. Dit wordt bevestigd doordat u bij uw laatste onderhoud niet de minste informatie had over een eventuele veroordeling omwille van uw bekering. U verklaarde aanvankelijk zich hierover ook niet geïnformeerd te hebben en ook niet te weten aan wie u dergelijke vragen zou moeten stellen. Toen u erop gewezen werd dat uw neef advocaat is, zei u plotsklaps dat u toch bij hem geïnformeerd had, maar erkende u tevens dat u hem niet had gevraagd om eens in de (online) juridische databank de evolutie van uw eventueel dossier op te volgen. U wilde die deur liever gesloten laten, omdat u wist dat wat u achter die deur zou vinden, u op elk vlak zou kwetsen (CGVS VI, p. 15). Dat u geen informatie had over een eventuele veroordeling omwille van uw bekering en u hier ook niet diepgaand naar informeerde, is een houding die geenszins in overeenstemming kan gebracht worden met vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of met het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Immers, van een verzoeker om internationale bescherming kan in alle redelijkheid verwacht worden dat hij zich zo volledig mogelijk informeert naar al die elementen die enigszins in verband staan met de kern van zijn vrees.

Geconfronteerd met verschillende van bovenstaande tegenstrijdigheden, zei u nog dat u de misverstanden die waren ontstaan misschien had kunnen uitklaren indien u telkens na het onderhoud de notities van het onderhoud had gekregen (CGVS VI, p. 19-21). Een dergelijke repliek volstaat, gelet op de fundamenteel tegenstrijdige aard van de hierboven vermelde ongerijmdheden, uiteraard niet, temeer daar u vooralsnog geen enkele commentaar op de nochtans na uw laatste persoonlijk onderhoud naar u toegezonden notities heeft gegeven.

Het geheel van bovenstaande vaststellingen noopt ertoe te besluiten dat er aan uw bekering in Iran en aan uw hierdoor ondervonden problemen niet het minste geloof kan worden gehecht.

Dat aan uw geloofsactiviteiten en uw problemen hierdoor in Iran geen geloof kan worden gehecht, vormt eveneens een negatieve indicatie voor de geloofwaardigheid van uw beweerde (voortgezette) religieuze engagement na aankomst in Europa dat u in het verlengde situeerde van uw geloofsactiviteiten in Iran. Aangezien uw bekering in Iran niet geloofwaardig is, kan er immers aan uw motivatie om in België naar de kerk te gaan ook geen enkel geloof meer gehecht worden hetgeen dan ook sterk doet vermoeden dat u eerder omwille van opportunistische redenen dan vanuit een oprechte overtuiging in België naar de kerk gaat en op facebook activiteiten onderhoudt om op deze basis de vluchtelingenstatus te kunnen verwerven.

Dat u de oprechtheid van uw Belgische geloofsactiviteiten niet heeft aangetoond, blijkt tevens uit het feit dat u niet aannemelijk gemaakt heeft dat u vanuit een verinnerlijkte overtuiging aan de christelijke liturgie zou deelnemen. Toen u tijdens uw laatste onderhoud d.d. 2 maart 2022 gevraagd werd wat het eerstvolgende christelijke feest was dat gevierd zou worden, antwoordde u dat dit Pinksteren was. Hierna gevraagd of Jezus' opstanding uit de dood wordt herdacht, antwoordde u bevestigend, maar voegde u hieraan toe niet te weten of er een echt feest wordt gehouden. U dacht van niet. U had de verrijzenis althans nog nooit gevierd (CGVS VI, p. 17). Na het onderhoud liet u weliswaar via uw advocaat weten dat u zich vergist had en dat voor Pinksteren Pasen nog wordt gevierd. U weet uw vergissing aan de stress (zie mail advocaat d.d. 2 maart 2022). Er kan echter niet worden ingezien dat, indien u werkelijk een oprechte christen zou zijn geweest en zelfs al zou u stress gehad hebben, u, die al enkele jaren in België aan christelijke vieringen zou deelnemen, het belangrijkste christelijke feest waarbij de essentie van het christendom wordt herdacht over het hoofd zou hebben gezien. U dacht zelfs, zoals aangehaald, dat die belangrijke gebeurtenis niet echt gevierd wordt en zelf vierde u nog nooit het verrijzenisfeest. Dat u nog nooit het voornaamste christelijke feest Pasen gevierd heeft en het

bestaan van dit feest op de koop toe vergeten was, tast op zich dan ook in bijzonder ernstige mate de oprechtheid van uw beweerde christelijke engagement aan.

Aansluitend hierbij komen uw verklaringen over negatieve aspecten in uw nieuwe godsdienst bijzonder oppervlakkig over. Toen u gevraagd werd of er elementen in het christendom waren waar u zich moeilijk in kon vinden, verwees u naar de kruistochten, omdat deze niet overeenkomen met hetgeen vandaag de dag wordt gepredikt (CGVS VI, p. 17). Erop gewezen dat de historische kruistochten op zich niets te maken hebben met de [actuele] christelijke leer en gevraagd of er zaken zijn uit deze christelijke leer waarmee u het moeilijk heeft, zei u dat er tot nu toe nog geen dergelijke zaken opgedoken waren, maar dat er in de toekomst wel dingen zullen opduiken waarbij u vragen zal hebben (CGVS VI, p. 18). Dat u, behalve dan de kruistochten uit een héél ver verleden, geen negatieve elementen in het christendom kon benoemen, ofschoon u een bijzonder negatief beeld had van uw vorige godsdienst (CGVS I, p. 14-15), ofschoon u in het verleden geen goed beeld had van religie in het algemeen (CGVS V, p. 7) en ofschoon u als zelfverklaarde praktiserende christen regelmatig in contact zou komen met het christendom (CGVS I, p. 12-13; CGVS VI, p. 17), komt weinig doorleefd over. Er kan immers aangenomen worden dat, zelfs al is iemand oprecht overtuigd van een bepaald geloof, een gelovige het toch lastiger of moeilijker vindt om een aantal aspecten uit dit geloof toe te passen of te aanvaarden, temeer daar, zoals hierboven vastgesteld werd, u bijzonder kritisch was ten aanzien van de islam en er toch verschillende gelijkenissen zijn tussen het christendom en de islam.

Gelet op het geheel van bovenstaande bevindingen slaagde u er niet in om aan te tonen dat uw beweerde bekering tot het christendom in België is ingegeven door een oprechte religieuze overtuiging. Bijgevolg blijkt uit niets dat u zich bij een eventuele terugkeer naar Iran als christen zal manifesteren of dat u als dusdanig door uw omgeving zal worden gezien.

Dat u in België (online-)vieringen volgt en christelijke posts op uw sociale media plaatst, hetgeen u aantoonde met documenten, wordt niet ontkend. Dit wil evenwel niet zeggen dat er wordt uitgegaan van een geloofwaardige en oprechte bekering. Uw geloofsactiviteiten dienen immers ook aannemelijk te worden gemaakt met overtuigende verklaringen omtrent het proces van de bekering tot het nieuw gekozen geloof, wat u, gelet op bovenstaande vaststellingen, geenszins deed. Uit de beschikbare informatie blijkt in dit verband bovendien dat de Iraanse autoriteiten weinig aandacht schenken aan terugkerende verzoekers om internationale bescherming. Evenmin hebben zij veel aandacht voor wat deze verzoekers in het buitenland hebben gezegd, gedaan of op internet hebben gezet. Het zijn personen die al eerder een verhoogd risicoprofiel hadden – u heeft dit, zoals hierboven is gebleken, evenwel niet aangetoond – en personen met geloofwaardige bekeringsactiviteiten – uw bekering tot het christendom is echter niet oprecht waardoor uit niets blijkt dat u zich bij terugkeer als christen zal gedragen –, die bij terugkeer een groter risico lopen om in de aandacht van de Iraanse autoriteiten te komen. U erkende overigens niet te weten of de Iraanse autoriteiten van uw geloofsactiviteiten in België op de hoogte zijn (CGVS VI, p. 18). Volledigheidshalve kan, betreffende uw facebookaccount, nog toegevoegd worden dat u deze niet onder uw eigen identiteit onderhoudt (CGVS VI, p. 18) en dat uit niets blijkt dat het voor u onoverkomelijk zou zijn om uw christelijk getinte bijdrages op sociale media bij terugkeer naar Iran te verwijderen, aangezien u niet hebt aangetoond dat deze posts vanuit een oprechte overtuiging werden geplaatst.

Betreffende uw verklaring dat u uw dienstplicht niet heeft vervuld, stipte u aan dat er mogelijkheden waren om uw legerdienst vanaf 28jarige leeftijd af te kopen. U bent intussen ouder dan 28. U erkende dat, indien u de problemen die u omwille van uw bekering niet had gehad, u de nodige stappen zou gezet hebben om uw situatie in overeenstemming te brengen met de dienstplichtwetgeving in uw land van herkomst. Zoals reeds aangestipt, kan er echter geen geloof aan uw beweringen inzake uw bekering en de hieraan gekoppelde problemen gehecht worden, waardoor uit niets blijkt dat u uw dienstplichtsituatie niet in orde zou kunnen brengen, hetgeen u ook erkende (CGVS I, p. 3-5).

Tot slot blijkt uit niets dat u bij terugkeer naar Iran nog problemen zou hebben met de persoon die u tussen uw tiende en veertiende levensjaar meermaals verkrachtte (CGVS I, p. 14; CGVS V, p. 4). Na het einde van deze verkrachtingen bleef u immers nog jarenlang in Iran wonen. Bijgevolg blijkt uit niets dat, zelfs al heeft het misbruik op u een diepe impact gehad, zoals u stelde (CGVS V, p. 4), u bij terugkeer opnieuw problemen met uw verkrachter zou kennen.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich baseert werd aan uw administratieve dossier toegevoegd.

De overige door u in het kader van uw asielerzoek neergelegde documenten kunnen bovenstaande beslissing niet wijzigen. Uw identiteit en nationaliteit, de identiteit en nationaliteit van uw familieleden en de dood van uw ouders staan immers niet ter discussie. Uit het verkoopcontract en de eigendomsakte kan niet afgeleid worden dat deze in beslag werden genomen. Bovendien dienen documenten, om bewijskrachtig te zijn, te kaderen in een geloofwaardig relaas wat hier manifest niet het geval is. Dat u een litteken ter hoogte van uw hiel heeft, staat voorts niet ter discussie. U heeft, zoals hierboven is gebleken, de context van de verwonding die dit litteken heeft veroorzaakt evenwel niet aannemelijk

gemaakt. Tot slot wordt noch het feit dat u astma heeft noch dat u in België een werkcontract afsloot betwijfeld. Uw astma en uw professionele activiteiten in België hebben evenwel geen verband met uw vrees bij terugkeer naar Iran.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

In een enig middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 1 A van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van artikel 3 van het Europees Verdrag ter bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 48/2, 48/3, 48/4 48/5, 48/6, 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoeker betwist de motieven van de bestreden beslissing.

Verzoeker vraagt in hoofdde om hem de vluchtelingenstatus, minstens de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en in ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het CGVS.

2.2. Stukken

Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift geen bijkomende stukken.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen.

Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.*, pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoekers afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoekers. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staakt met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

“a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;

b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;

c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;

d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;

e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”

2.3.3. De motieven van de bestreden beslissing

2.3.3.1. In de bestreden beslissing worden verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd om volgende redenen:

(i) verzoekers algemene geloofwaardigheid komt op de helling te staan door de vaststelling dat hij tijdens zijn opeenvolgende onderhouds verschillende verklaringen aflegde over zijn originele shenasnameh en ook door de vaststelling dat hij een overlijdensakte van zijn broer voorlegde waarover hij pas na confrontatie erkende dat het een vals document betreft; deze vaststellingen tasten zijn algemene geloofwaardigheid in ernstige mate aan en tonen ook aan dat hij in staat is om valse stukken te verkrijgen en neer te leggen;

(ii) er kan niet het minste geloof worden gehecht aan verzoekers beweerde bekering in Iran:

1) er zijn aanzienlijke tegenstrijdigheden in verzoekers opeenvolgende verklaringen over het moment waarop hij zich bekeerd zou hebben;

2) verzoeker maakt door tegenstrijdige verklaringen de context van zijn beweerde eerste huiskerkbezoek niet aannemelijk;

3) hij legt tegenstrijdige verklaringen af over de huiskerkleden;

4) zijn opeenvolgende verklaringen over de locaties van de huiskerkbijeenkomsten zijn niet coherent;

5) hij legt tegenstrijdige verklaringen af over de Bijbel die hij in Iran in zijn bezit zou hebben gehad;

(iii) aangezien er geen geloof kan worden gehecht aan zijn bekering in Iran, kan er evenmin geloof worden gehecht aan de door hem beweerde problemen ten gevolge van zijn bekering; dit wordt bijkomend bevestigd door volgende vaststellingen:

1) verzoeker legt tegenstrijdige verklaringen af over zijn arrestatie twee maanden voor zijn vertrek uit Iran;

2) er kan geen geloof worden gehecht aan het schietincident enkele dagen voor zijn vertrek uit Iran;

3) door diverse tegenstrijdigheden kan geen geloof worden gehecht aan de door verzoeker beweerde bezoeken van de Iraanse autoriteiten aan zijn zus, op zoek naar verzoeker;

- 4) er kan geen geloof worden gehecht aan de beweerde in beslagname van verzoekers woning;
- 5) uit de ongeloofwaardige inbeslagname van zijn woning leidde verzoeker af dat er een juridische procedure was ingeleid wegens zijn bekering, aan deze juridische procedure kan er dus evenmin geloof worden gehecht;
- (iv) aan verzoekers geloofsactiviteiten en problemen hierdoor in Iran kan geen geloof worden gehecht, dit vormt eveneens een negatieve indicatie voor de geloofwaardigheid van zijn beweerde (voortgezette) religieuze engagement na aankomst in Europa:
- 1) er is een sterk vermoeden dat verzoekers kerkbezoek en zijn activiteiten op Facebook zijn ingegeven uit opportunistische redenen eerder dan vanuit een oprechte overtuiging;
- 2) dat hij de oprechtheid van zijn Belgische geloofsactiviteiten niet heeft aangetoond, blijkt ook uit het feit dat hij niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij vanuit een verinnerlijkte overtuiging aan de christelijke liturgie zou deelnemen, dat verzoeker nog nooit het voornaamste christelijke feest Pasen gevierd heeft en het bestaan van dit feest vergeten was, tast in bijzonder ernstige mate de oprechtheid van zijn beweerde christelijke engagement aan;
- 3) verzoekers verklaringen over negatieve aspecten in zijn nieuwe godsdienst komen bijzonder oppervlakkig en weinig doorleefd over;
- 4) dat verzoeker in België (online) vieringen volgt en christelijke posts op zijn sociale media plaatst, wordt niet ontkend maar wil niet zeggen dat er wordt uitgegaan van een geloofwaardige en oprechte bekering; uit de beschikbare informatie blijkt dat de Iraanse autoriteiten weinig aandacht schenken aan terugkerende verzoekers om internationale bescherming, evenmin hebben zij veel aandacht voor wat deze verzoekers in het buitenland hebben gezegd, gedaan of op het internet geplaatst, het zijn personen die al eerder een verhoogd risicoprofiel hadden en personen met geloofwaardige bekeringsactiviteiten die bij terugkeer een groter risico lopen om in de aandacht van de Iraanse autoriteiten te komen; uit niets blijkt dat het voor verzoeker onoverkomelijk zou zijn om zijn christelijk getinte bijdrages op sociale media bij terugkeer naar Iran te verwijderen;
- (v) betreffende verzoekers verklaring dat hij zijn dienstplicht niet heeft vervuld, blijkt nergens uit dat hij zijn dienstplichtsituatie niet in orde zou kunnen brengen;
- (vi) uit niets blijkt dat verzoeker bij een terugkeer naar Iran nog problemen zou hebben met de persoon die hem tussen zijn tiende en veertiende levensjaar meermaals verkrachtte;
- (vii) de overige documenten die verzoeker voorlegt kunnen bovenstaande beslissing niet wijzigen.
- Al deze motieven worden omstandig toegelicht in de bestreden beslissing.

2.3.3.2. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. De middelen zullen dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.3.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

2.3.4.1. Verzoeker vreest bij terugkeer naar Iran een gevangenisstraf te krijgen of de doodstraf, hij zal sowieso vervolgd worden omwille van zijn bekering.

2.3.4.2. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad, in navolging van de commissaris-generaal, dat verzoeker geen geloofwaardige elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat hij zijn land van herkomst is ontvlucht of dat hij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. Uit wat volgt blijkt immers dat verzoeker niet kan overtuigen omwille van een diepere overtuiging te zijn bekeerd tot het christendom en daar in Iran problemen door te hebben ondervonden of te zullen ondervinden.

De Raad stelt vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift geen ernstige poging onderneemt om de pertinente motieven dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten tot de ongeloofwaardigheid van het door hem uiteengezette vluchtrelaas, te verklaren of te weerleggen. Het komt verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij evenwel in gebreke blijft. Verzoeker volhardt immers in zijn vluchtrelaas, herhaalt eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen, uit blote beweringen, poneert een vrees voor vervolging en spreekt de gevolgtrekking door de commissaris-generaal tegen, wat geen dienstig verweer kan worden geacht en waarmee hij er aldus niet in slaagt hoger aangehaalde motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten, noch een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken.

2.3.4.3. Vooreerst kan samen met de commissaris-generaal worden vastgesteld dat verzoekers algemene geloofwaardigheid op de helling komt te staan door tegenstrijdige verklaringen over zijn originele shenasnameh en door het voorleggen van een valse overlijdensakte van zijn broer:

“Bij uw eerste onderhoud verklaarde u dat uw zus drie maanden daarvoor uw originele shenasnameh via de post naar u had toegestuurd, maar dat u die nog niet had ontvangen (CGVS I, p. 2; p. 14). Bij uw derde onderhoud zei u evenwel dat uw zus er nooit in geslaagd was om uw shenasnameh via de post te versturen, omdat de post dit niet wilde verzekeren (CGVS III, p. 4; p. 9). Hiermee geconfronteerd, ontkende u uw eerdere verklaringen en insinueerde u een misverstand met de tolk (CGVS III, p. 12). Een louter ontkennen van eerder afgelegde verklaringen kan echter niet als een afdoende uitleg voor deze tegenstrijdigheid worden beschouwd, temeer daar u bij de start van het derde onderhoud uitdrukkelijk had aangegeven dat, ofschoon u geen connectie had met de eerste tolk, de communicatie tussen jullie inhoudelijk wel degelijk goed was verlopen (CGVS III, p. 3). Zelfs al legde u bij het vijfde onderhoud uiteindelijk uw originele shenasnameh neer (CGVS V, p. 2), dan nog doet deze tegenstrijdigheid vermoeden dat u initieel uw originele shenasnameh wenste achter te houden. Verder verklaarde u bij aanvang van het tweede onderhoud dat uw zus en uw broer het weekend voor dit onderhoud in een ongeval betrokken waren. Uw broer was overleden en uw zus lag in coma. Hierdoor kon het tweede onderhoud niet doorgaan en werd het geannuleerd (CGVS II, p. 1). Ter staving van deze onverkwikkelijke gebeurtenis bezorgde u na dit onderhoud een document. Tijdens uw derde onderhoud gevraagd om dit document nader te beschrijven, verklaarde u dat het om de overlijdensakte van uw broer ging die door het ziekenhuis werd opgesteld. U legde uit dat het voorgaande onderhoud niet was kunnen doorgaan omdat uw broer en zus een ongeval hadden gehad en uw zus in coma lag en uw broer het niet gered had (CGVS III, p. 9). Erop gewezen dat uw broers overlijdensakte opvallende gelijkenissen vertoonde met uw moeders overlijdensakte, erkende u plots dat het om een vals document ging: er was immers geen sprake van een ongeval en uw broer was dus niet gestorven. U legde uit dat uw zus tegen u gelogen had. Ten tijde van het neerleggen van de overlijdensakte wist u dit evenwel niet (CGVS III, p. 9-10). Deze uitleg raakt kant noch wal. Naast het feit dat er niet kan worden ingezien hoe uw zus die ten tijde van uw tweede onderhoud in coma zou gelegen hebben, hierover gelogen zou kunnen hebben, kan van een verzoeker om internationale bescherming die ter goeder trouw is verwacht worden dat van zodra hij beseft dat hij ongewild een vals stuk aan de asielinstanties heeft voorgelegd hij deze asielinstanties hiervan inlicht, quod non in casu. Hoewel u naar eigen zeggen drie weken na uw geannuleerde onderhoud beseft zou hebben dat het om een vals stuk ging, lichtte u noch uw advocaat, noch uw sociaal assistent, noch het Commissariaat-generaal in. Ook bij de start van het derde onderhoud vertelde u hierover niet spontaan, hoewel u toen de gelegenheid kreeg om opmerkingen te maken (CGVS III, p. 2; p. 11). Deze vaststellingen tasten uw algemene geloofwaardigheid in ernstige mate aan en tonen tevens aan dat u in staat bent om valse stukken te verkrijgen en neer te leggen.”

In het verzoekschrift legt verzoeker uit dat hij problemen had met de tolk tijdens het eerste onderhoud en dat hij de notities van de vijf persoonlijke onderhouden allemaal tegelijkertijd kreeg, dit pas een maand voor het ontvangen van de bestreden beslissing. Nu verzoeker de notities kon nalezen werd bevestigd dat er dus problemen waren met de tolk tijdens het eerste onderhoud. Verzoeker toont zijn wil tot medewerking aan door zijn originele shenasnameh voor te leggen tijdens het vierde persoonlijk onderhoud en door het voorleggen van een kopie ervan reeds vanaf het begin, dit spreekt tegen dat hij zijn originele shenasnameh wilde achterhouden.

Er dient te worden vastgesteld dat verzoeker zijn opmerkingen in verband met de tolk bij het eerste persoonlijk onderhoud herhaalt, maar hiermee geen afbreuk doet aan wat de commissaris-generaal hierover gesteld heeft, namelijk dat verzoeker bij de start van het derde onderhoud uitdrukkelijk had aangegeven dat, ofschoon hij geen connectie had met de tolk, de communicatie tussen hen inhoudelijk wel degelijk goed was verlopen. Dat verzoeker nu de notities van alle persoonlijke onderhouden heeft gelezen en bevestigt dat er problemen waren met de tolk, doet geen afbreuk aan de vaststellingen van de commissaris-generaal. De Raad sluit zich erbij aan dat dit alles doet vermoeden dat verzoeker zijn originele shenasnameh wenste achter te houden, wat de reden daarvoor ook zou zijn.

Inzake de valse overlijdensakte van zijn broer stelt verzoeker dat hij enkel meedeelde en overmaakte wat hij zelf had vernomen. Pas achteraf werd hij ingelicht dat zijn broer niet was overleden en dat het een plan betrof van zijn broer en zus om bij hun oom geld los te krijgen, zoals verzoeker verklaard heeft tijdens het derde persoonlijk onderhoud bij het CGVS. Verzoeker heeft berouw getoond over hoe hij dit heeft aangepakt en mag niet het slachtoffer zijn van de keuzes die gemaakt werden door zijn broer en zus. De Raad merkt op dat door louter te verwijzen naar eerder afgelegde verklaringen, verzoeker geen afbreuk doet aan de correcte en pertinente vaststellingen in dit verband. Dit tast inderdaad in ernstige

mate de algemene geloofwaardigheid van verzoeker aan en toont aan dat hij in staat is om valse stukken te verkrijgen en neer te leggen.

2.3.4.4. Vervolgens moet worden vastgesteld dat verzoeker zijn bekering in Iran niet aannemelijk maakt, gezien zijn talrijke tegenstrijdige verklaringen in dit verband.

2.3.4.4.1. Verzoeker gaat in het verzoekschrift in op deze tegenstrijdigheden. Inzake het moment waarop hij zich bekeerd zou hebben, wijst hij erop dat hij reeds heeft uiteengezet dat het moeilijk is om een exact moment te bepalen waarop men zich volledig tot het christendom heeft bekeerd gezien een bekering een proces is dat in een aantal fasen gebeurt. Verzoeker meent dat er geen tegenstrijdigheid is tussen aban (achtste maand) 1396 en eind 1396. Inzake de tegenstrijdigheid met betrekking tot hoelang verzoeker reeds een huiskerk frequenteerde verwijst hij naar zijn verklaring hiervoor gegeven in het zesde persoonlijk onderhoud en herhaalt hij dat hij de notities van de persoonlijke onderhouden pas laat en allemaal tegelijk verkreeg.

De Raad stelt vast dat verzoeker hiermee niet ingaat op de tegenstrijdigheden tussen zijn verklaringen onderling bij de DVZ en dat hij louter verwijst naar wat hij tijdens het zesde onderhoud verklaarde over het tijdsverloop tussen de breuk met zijn vriendin en zijn eerste huiskerk bezoek, namelijk *"Ik weet niet hoe dat misverstand is ontstaan. Ik blijf bij hetgeen ik vorige keer heb verklaard"* (notities persoonlijk onderhoud CGVS VI, 2 maart 2022 (hierna: CGVS VI), p. 19). Door louter te volharden in reeds afgelegde verklaringen, kan verzoeker geen afbreuk doen aan volgende pertinente en correcte motieven: *"Zo slopen er allereerst enkele aanzienlijke tegenstrijdigheden in uw opeenvolgende verklaringen over het moment waarop u zich bekeerd zou hebben. Tijdens uw eerste gesprek op de Dienst Vreemdelingenzaken d.d. 14 oktober 2019 verklaarde u dat u zich zes maanden daarvoor tot het protestantisme bekeerd had: daarvoor was u sjiiet. Aangezien u tijdens dat gesprek ook nog verklaarde dat u Iran in de negende maand van 1397 (november/ december 2018) om religieuze redenen had verlaten, kan aangenomen worden dat u toen bedoelde dat u zich zes maanden voor uw vertrek uit Iran bekeerde (verklaring DVZ, vragen 9 en 37). Tijdens uw tweede gesprek op de Dienst Vreemdelingenzaken d.d. 3 augustus 2020 meende u dan weer dat u vijf jaar daarvoor overtuigd was geraakt om u tot het protestantisme te bekeren (CGVS-vragenlijst, ingevuld op de DVZ, vraag 3.5). Hiermee geconfronteerd, kon u zich niet meer herinneren het over zes maanden gehad te hebben. Een afdoende uitleg gaf u hiervoor evenwel niet (CGVS VI, p. 20), temeer daar u ook op het Commissariaat-generaal over het moment van uw bekering incoherente verklaringen aflegde. Zo zei u tijdens uw derde onderhoud dat u zich ongeveer een jaar na uw eerste huiskerkbezoek als een bekeerde christen beschouwde: dit was in aban 1396 (oktober-november 2017) – dit was vlak na uw breuk met uw vriendin – en sindsdien bleef u nog een tweetal jaar in Iran als actieve christen (CGVS III, p. 17). Aangezien u in 1397 (2018) Iran heeft verlaten, kan aangenomen worden dat u aban 1395 (oktober-november 2016) bedoelde. Bij uw vijfde onderhoud gaf u dan weer aan dat u voor het eerst naar de huiskerk ging na de breuk met uw vriendin waarna het nog een tweetal jaar duurde voordat u van het christendom overtuigd geraakte (CGVS V, p. 5-8). Hiermee geconfronteerd, herhaalde u dat er eerst de relatiebreuk was [alvorens u naar de kerk begon te gaan] (CGVS VI, p. 19). Een louter vasthouden aan één versie van de feiten kan hiervoor evenwel niet als afdoende uitleg in aanmerking worden genomen. Door uw voortdurend wisselende verklaringen over het moment van uw bekering tot het christendom kan er aan uw beweerde bekering geen geloof meer worden gehecht."*

Dat verzoeker niet eerder beschikte over kopieën van de notities van de persoonlijke onderhouden, doet hieraan geen afbreuk, nu verzoeker intussen wel over deze kopieën beschikt en hij middels huidig beroep hierop opmerkingen kan geven. Verzoeker geeft echter geen concrete of aannemelijke indicaties dat hij bepaalde verklaringen niet zou hebben afgelegd, dat bepaalde zaken verkeerd zouden zijn begrepen of genoteerd of dat er effectief tijdens het eerste onderhoud problemen zouden zijn geweest met de tolk over de inhoud van zijn verklaringen.

2.3.4.4.2. Inzake de tegenstrijdigheid over de context van verzoekers beweerde eerste huiskerkbezoek, stelt hij te volharden in zijn verklaring dat hij reeds in het appartementsblok was op het moment waarop hem verteld werd dat ze een huiskerk gingen bezoeken. Door echter louter te volharden in één versie van de feiten, doet verzoeker opnieuw geen afbreuk aan de pertinente en correcte vaststellingen in de bestreden beslissing in dit verband: *"Dit wordt bevestigd doordat u de context van uw beweerde eerste huiskerkbezoek door tegenstrijdige verklaringen niet aannemelijk gemaakt heeft. Bij uw derde onderhoud verklaarde u dat Rubik voor u een soort verrassing had voorzien en u mee had genomen naar een huiskerkbijeenkomst zonder u hiervan op voorhand in te lichten. Eens aangekomen op de bijeenkomst – u dacht dat u een bezoek bracht aan vrienden – besepte u het eerste half uur niet*

helemaal wat er gaande was (CGVS III, p. 15-16). Bij uw vijfde onderhoud stipte u aan dat u nog niet op de huiskerklocatie aangekomen was toen Rubik u inlichtte dat u naar een huiskerkbijeenkomst werd gebracht: jullie waren nog aan het rijden en waren op vijf minuutjes van de huiskerk (CGVS V, p. 6). Bij uw laatste onderhoud zei u dan weer dat u pas in de woning waar de huiskerkbijeenkomst zou plaatsvinden verteld werd dat u een huiskerkbijeenkomst zou bijwonen (CGVS VI, p. 14). Hiermee geconfronteerd, kwam u niet verder dan te zeggen dat u niet meer wist of u nog in het trappenhuis of al in de woning was toen Rubik u vertelde dat u naar een huiskerkviering zou gaan: jullie waren wel al in het [appartements]blok (CGVS VI, p. 19). Ook voor deze tegenstrijdigheid gaf u bijgevolg geen afdoende verklaring."

2.3.4.4.3. Inzake het feit of verzoeker één of drie andere personen in de huiskerk had geïntroduceerd, stelt verzoeker in het verzoekschrift dat het om een misverstand gaat: hij had drie personen geïntroduceerd in de huiskerk en één daarvan geïntroduceerd tot het christendom, de twee andere personen waren al in contact gekomen met het christendom zoals verzoeker verklaarde tijdens zijn vijfde onderhoud. Deze uitleg achteraf stemt echter niet overeen met verzoekers eigen verklaringen; Tijdens het vijfde onderhoud stelde hij inderdaad: *"Behalve Rubik, wie ging er nog naar de huiskerk? Er waren best veel deelnemers. Ik kende ze lang niet allemaal. Eigenlijk ken ik alleen degenen die altijd aanwezig waren, de vaste leden? Iemand genaamd Teymour, en Said, en degene die ikzelf had meegenomen en geïntroduceerd had, genaamd Ali B. Ik ken hem van kindsaf aan. We zijn samen opgegroeid. We hebben altijd in dezelfde buurt gewoond. Tegen hem had ik gepredikt"* (CGVS V, p. 9). Hieruit en ook uit verzoekers verklaringen op p. 11 van hetzelfde gehoor, blijkt dat Teymour en Said leden van de huiskerk waren die niet door verzoeker in deze huiskerk waren geïntroduceerd. Over Teymour verklaarde verzoeker zelfs *"Toen ik hem vroeg hoe hij hier beland was"* (CGVS V, p. 11) en met "hier" wordt de huiskerk bedoeld, zodat het heel duidelijk is dat Teymour niet door verzoeker werd geïntroduceerd in de huiskerk. Verzoekers verklaring *post factum* kan dus geen afbreuk doen aan de vastgestelde tegenstrijdigheden in dit verband.

Inzake zijn uiteenlopende verklaringen over wie de verantwoordelijke van de huiskerk was, Daniël of Martik, volhardt verzoeker in het verzoekschrift in de verklaringen van zijn vijfde gehoor, dat Daniël in Maleisië woonde en slechts tijdelijk in Iran verbleef en in de verklaringen van zijn vierde gehoor, dat Martik de kerk leidde en de rol van pastoor op zich nam, zodat het volgens verzoeker duidelijk is dat het hier over twee verschillende functies gaat: de persoon die de logistiek regelt en de persoon die de dienst leidt. Hieruit blijkt dat verzoeker louter volhardt in zijn uitleg (CGVS VI, p. 19) over deze tegenstrijdigheid die de commissaris-generaal al niet afdoende achtte. Ook de Raad meent dat deze uitleg achteraf niet volstaat om de vastgestelde tegenstrijdigheid op te heffen.

2.3.4.4.4. Inzake de locaties van de huiskerkbijeenkomsten, legt verzoeker in het verzoekschrift uit dat hij volhardt in zijn verklaringen dat er slechts één keer een officiële huiskerkdienst heeft plaatsgevonden in de locatie boven de garage, de rest waren sociale bijeenkomsten. De Raad stelt ook hier vast dat verzoeker louter reeds eerder afgelegde verklaringen herhaalt, waarmee hij geen afbreuk kan doen aan de pertinente en correcte motieven ter zake.

2.3.4.4.5. Inzake de Bijbel die verzoeker in Iran in zijn bezit had, sluit verzoeker zich in het verzoekschrift aan bij één versie van zijn verklaringen. Het louter vasthouden aan één versie neemt echter de vastgestelde tegenstrijdigheid niet weg.

2.3.4.4.6. Verzoeker wijst er nog op dat hij doorleefde verklaringen heeft afgelegd en vergelijkingen met de NA heeft vermeld, zodat wel degelijk blijkt dat zijn bekering tot het christendom in Iran geloofwaardig is. De Raad stelt echter vast dat verzoekers relaas over zijn bekering in Iran en zijn christelijke activiteiten aldaar zodanig is aangetast door tegenstrijdigheden dat er geen enkel geloof meer aan kan worden gehecht. Bovendien kon verzoeker maar weinig inhoudelijke informatie geven over het christendom (zie verder), zodat deze elementen samengenomen volstaan om vast te stellen dat aan zijn bekering in Iran geen geloof kan worden gehecht.

2.3.4.5. De commissaris-generaal vervolgt dat, gezien er aan verzoekers bekering in Iran geen geloof kan worden gehecht, er evenmin geloof kan worden gehecht aan de problemen die volgens verzoeker zijn ontstaan als gevolg van zijn bekering. Daarbij komt dat verzoekers verklaringen over deze problemen tegenstrijdig of ongeloofwaardig zijn. Ook hier probeert verzoeker in het verzoekschrift deze ongerijmdheden te verklaren.

2.3.4.5.1. Inzake zijn arrestatie in Iran verklaarde verzoeker nu eens dat hij tijdens de ondervraging een zak of kap over zijn hoofd kreeg, dan weer dat hij dit enkel bij het transport over zijn hoofd had en niet meer tijdens de ondervraging. In het verzoekschrift stelt verzoeker dat hij tijdens de ondervragingen wel degelijk een stoffen zak over zijn hoofd had. Hiermee houdt verzoeker echter opnieuw vast aan één versie van zijn verklaringen, waarmee hij de vastgestelde tegenstrijdigheid niet opheft.

Inzake de andere gearresteerde personen waarvan verzoeker de stemmen hoorde, stelt hij in het verzoekschrift dat zijn verklaringen afgelegd tijdens het zesde persoonlijk onderhoud op de waarheid berusten. Door vast te houden aan één versie van de feiten, kan verzoeker geen afbreuk doen aan de vastgestelde tegenstrijdigheden.

2.3.4.5.2. Inzake het schietincident stelt verzoeker in het verzoekschrift dat hij de wagen reeds geparkeerd had, een aantal stappen van de wagen verwijderd was, iemand hoorde roepen, naar de wagen rende, beschoten werd en wegreed, zoals hij tijdens het vijfde en zesde gehoor verklaard heeft. Verzoeker verduidelijkt verder dat hij tijdens het vijfde gehoor niet vermeld heeft dat de deur van de wagen open stond, maar dat hij de auto van het slot haalde. Hij legt uit dat hij hiermee bedoelde dat hij commotie hoorde, de sleutel van het slot haalde en uitstapte, de deur open liet staan, om vervolgens de wagen terug in te duiken, de sleutel in het slot stak en wegreed. Met deze uitleg doet verzoeker echter geen afbreuk aan het feit dat hij tijdens het vijfde gehoor verklaarde dat hij de wagen al geparkeerd had en richting het huis van Said liep en door de commotie terug naar zijn wagen liep (CGVS V, p. 15) en tijdens het zesde gehoor verklaarde dat hij de wagen wilde parkeren toen hij lawaai hoorde, hij uit zijn auto stapte en de deur aan de bestuurderskant open liet en toen iemand naar hem hoorde roepen en beschoten werd (CGVS VI, p. 5).

Inzake het feit dat de commissaris-generaal het weinig waarschijnlijk acht dat verzoeker na het telefoontje met zijn zus nog een uur of anderhalf uur met de wagen kon rijden, ondanks de schotwonde in zijn voet, legt verzoeker in het verzoekschrift uit dat hij dit kon door de adrenaline in zijn lichaam. De Raad acht het echter ook zeer onwaarschijnlijk dat verzoeker, die verklaarde dat hij moest stoppen met rijden omdat de pijn te erg werd, na het telefoontje plots wel nog een uur à anderhalf uur kon rijden (CGVS V, p. 16).

De Raad merkt op dat verzoeker volgend motiefonderdeel ongemoeid laat: *“Ook over de verzorging van uw schotwonde legde u ongeloofwaardige verklaringen af. Daar waar u bij uw derde onderhoud beweerde dat u hiervoor in Turkije twee maanden in een ziekenhuis gelegen heeft (CGVS III, p. 4), verklaarde u bij uw laatste onderhoud dat u hiervoor maximaal één dag in een Turks ziekenhuis werd verzorgd; tegelijkertijd werd u verzorgd voor een schouderblessure, die u aan de Bulgaars-Turkse grens had opgelopen toen u probeerde de grens over te steken (CGVS VI, p. 8-9). Ook voor deze tegenstrijdigheid had u niet de minste uitleg (CGVS VI, p. 20).”* Bijgevolg houdt dit motief stand.

2.3.4.5.3. Verzoeker legde ook tegenstrijdige verklaringen af over de bezoeken door de Iraanse autoriteiten aan zijn zus. Verzoeker legt in het verzoekschrift uit dat hij zelf niet aanwezig was bij deze bezoeken, dat eventuele verschillen in zijn verklaringen hierover bij de verschillende gehoren niet betekent dat deze bezoeken zich niet hebben voorgedaan en dat de tijdspanne tussen de verschillende gehoren ook het één en ander kan verklaren. Hij stelt te volharden in zijn verklaringen afgelegd tijdens het laatste gehoor.

Verzoekers uitleg en stelling te volharden in één versie van zijn verklaringen, doet evenwel geen afbreuk aan volgend motief: *“Verder kan er opnieuw door diverse tegenstrijdigheden geen geloof gehecht worden aan de door u beweerde bezoeken aan uw zus van de Iraanse autoriteiten, die naar u op zoek waren. Zo zei u bij uw eerste onderhoud dat uw zus de eerste maand na uw vertrek één à twee keer per week een bezoek van de autoriteiten kreeg. Hierna kwamen ze niet meer langs. De personen die bij uw zus langsgingen identificeerden zich met een badge van het ettelaat en gaven haar letterlijk mee dat haar broer, i.e. u, een afvallige was waardoor ze u moesten meenemen. Dat u afvallig was, baseerden ze op hun bewijzen en op de bekentenissen van vier huiskerkgenoten (CGVS I, p. 9-10). Bij uw derde onderhoud meende u van uw zus vernomen te hebben dat de autoriteiten gedurende drie maanden minstens één à twee keer per week zijn langsgesproken. De personen die langskwamen zeiden niet van welke veiligheidsdienst ze waren. Ze toonden weliswaar van ver een kaartje, maar uw zus kon niet opmaken van welke veiligheidsdienst ze waren, ofschoon ze hier wel naar gevraagd had. De autoriteiten zeiden bij hun bezoeken nooit letterlijk dat u als afvallige werd gezocht (CGVS III, p. 13-14). Bij uw laatste onderhoud zei u dan weer dat de autoriteiten niet naar de bekentenissen van uw huiskerkgenoten hadden verwezen; wel verwezen ze, volgens uw laatste verklaringen, naar uw*

geloofsafval (CGVS VI, p. 10). Geconfronteerd met uw tegenstrijdige verklaringen, bevestigde u dat uw zus kon zien dat ze van het ettelaat waren en dat de autoriteiten gesproken hadden over geloofsafval (CGVS VI, p. 20). Ook hier is het vasthouden aan één versie van de feiten niet afdoende als uitleg. Overigens komt het feit dat de autoriteiten aan uw zus zouden gevraagd hebben dat u zich bij hen moest komen melden en dat ze hierbij volgens uw versie in het eerste en laatste onderhoud gezegd zouden hebben dat u afvallig was (CGVS I, p. 10; CGVS VI, p. 10), sowieso erg ongeloofwaardig over. Door tijdens hun bezoeken aan uw zus expliciet op uw apostasie te wijzen, hypothekeerden ze, mede gelet op de zware juridische gevolgen verbonden aan apostasie, aanzienlijk hun kansen dat u daadwerkelijk nog terug zou keren naar Iran en bijgevolg gearresteerd zou kunnen worden.”

2.3.4.5.4. Betreffende de inbeslagname van zijn woning en het neergelegde document hieromtrent, een arrest van de elfde kamer van het Hof van beroep van de Algemene Rechtbank van de provincie Melard, stelt verzoeker in het verzoekschrift dat hij volhardt in zijn verklaring dat hij dit document niet heeft gelezen gezien dit voor hem een traumatische ervaring was en hij er zich emotioneel niet sterk genoeg voor voelde, dat hij naar best vermogen heeft trachten te antwoorden op de vragen die hem omtrent dit document gesteld werden en dat het niet hoeft te verwonderen dat er een beroepsmogelijkheid is bij hetzelfde Hof, gezien ook in België het mogelijk is om, wanneer men bij verstek werd veroordeeld, verzet aan te tekenen bij dezelfde rechter.

De Raad wijst op de medewerkingsplicht van verzoeker zoals voorzien in artikel 48/6, § 1 van de Vreemdelingenwet. Het gaat niet op dat verzoeker documenten neerlegt ter staving van zijn relaas maar zich zelf de moeite niet getroost om deze te lezen of om zich minstens te informeren omtrent de inhoud. Elke verzoeker om internationale bescherming kan stress en spanning ondervinden door de procedure, maar dit ontslaat hem niet van zijn medewerkingsplicht.

2.3.4.5.5. Verzoeker gaat geheel voorbij aan het motief dat, gezien er aan de inbeslagname van zijn woning geen geloof gehecht kan worden, er ook geen geloof gehecht kan worden aan de juridische procedure die zou zijn ingeleid wegens zijn bekering, gezien verzoeker deze procedure linkt aan de inbeslagname van zijn huis. De Raad eigent zich dit motief toe.

2.3.4.6. De commissaris-generaal vervolgt dat, nu aan verzoekers geloofsactiviteiten en problemen in Iran geen geloof kan worden gehecht, dit een negatieve indicatie vormt voor de geloofwaardigheid van zijn beweerde (voortgezette) religieuze engagement na aankomst in Europa. Verzoekers bekering in Iran is niet geloofwaardig, daardoor kan ook geen geloof worden gehecht aan het feit dat verzoekers motivatie om in België naar de kerk te gaan zou zijn ingegeven door een oprechte overtuiging en niet door opportunistische redenen. Zijn kerkgang en activiteiten op Facebook onderhoudt verzoeker uit opportunistische overwegingen.

De commissaris-generaal verduidelijkt in dit verband samengevat het volgende. Dat verzoeker de oprechtheid van zijn Belgische geloofsactiviteiten niet heeft aangetoond, blijkt ook uit het feit dat hij niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij vanuit een verinnerlijkte overtuiging aan de christelijke liturgie zou deelnemen, dat verzoeker nog nooit het voornaamste christelijke feest Pasen gevierd heeft en het bestaan van dit feest vergeten was, tast in bijzonder ernstige mate de oprechtheid van zijn beweerde christelijke engagement aan. Verzoekers verklaringen over negatieve aspecten in zijn nieuwe godsdienst komen bijzonder oppervlakkig en weinig doorleefd over. Dat verzoeker in België (online) vieringen volgt en christelijke posts op zijn sociale media plaatst, wordt niet ontkend maar wil niet zeggen dat er wordt uitgegaan van een geloofwaardige en oprechte bekering. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de Iraanse autoriteiten weinig aandacht schenken aan terugkerende verzoekers om internationale bescherming, evenmin hebben zij veel aandacht voor wat deze verzoekers in het buitenland hebben gezegd, gedaan of op het internet geplaatst, het zijn personen die al eerder een verhoogd risicoprofiel hadden en personen met geloofwaardige bekeringsactiviteiten die bij terugkeer een groter risico lopen om in de aandacht van de Iraanse autoriteiten te komen. Uit niets blijkt dat het voor verzoeker onoverkomelijk zou zijn om zijn christelijk getinte bijdrages op sociale media bij terugkeer naar Iran te verwijderen.

In het verzoekschrift brengt verzoeker hiertegen in dat het niet opgaat verzoeker niet te geloven “*enkel en alleen omwille van een aantal tegenstrijdigheden die zich voordeden in vijf of zes persoonlijke onderhouds over een tijdspanne van anderhalf jaar, waarbij verzoekende partij tussen deze opeenvolgende persoonlijke onderhouds niet de mogelijkheid werd geboden om opmerkingen te maken bij de notities van deze onderhouds*” en dat geen rekening wordt gehouden met de documenten

die hij heeft voorgelegd, met name de foto's ter staving van zijn geloofsactiviteiten in België en de aanbevelingsbrief van de kerk in Doornik.

De Raad herhaalt dat de omstandigheid dat verzoeker niet eerder beschikte over kopieën van de notities van de persoonlijke onderhouds, geen afbreuk doet aan de vele tegenstrijdigheden in zijn relaas, nu verzoeker intussen wel over deze kopieën beschikt en hij middels huidig beroep hierop opmerkingen kan geven. Verzoeker geeft echter geen concrete of aannemelijke indicaties dat hij bepaalde verklaringen niet zou hebben afgelegd of dat bepaalde zaken verkeerd zouden zijn begrepen of genoteerd.

Uit verzoekers verklaringen blijkt inderdaad onder meer dat hij Pasen nog nooit heeft gevierd (CGVS VI, p. 17) en dat hij buiten de kruistochten geen negatieve elementen in het christendom kan benoemen, wat de oprechtheid van zijn beweerde christelijk engagement aantast en zijn beweringen weinig doorleefd maakt. De Raad sluit zich aan bij de uitgebreide motivering van de commissaris-generaal in dit verband.

Gezien verzoeker geen oprechte bekering aannemelijk maakt, volstaan de voorgelegde documenten niet om een bekering aan te tonen. Deze stukken wijzen op een christelijke activiteit van verzoeker in België, maar brengen niet mee dat verzoekers beweerde bekering is ingegeven door een oprechte religieuze overtuiging.

De Raad stelt samen met de commissaris-generaal vast dat nergens uit blijkt dat verzoeker zich bij een eventuele terugkeer naar Iran als christen zal manifesteren of dat hij als dusdanig door zijn omgeving zal worden gezien. Van verzoeker kan verwacht worden dat hij inzake zijn facebookaccount (dat hij trouwens niet onder zijn eigen identiteit onderhoudt) zijn christelijk getinte bijdrages zou verwijderen, gezien hij niet aantoont dat deze vanuit een oprechte overtuiging zijn geplaatst.

Bovendien blijkt uit informatie die zich in het administratief dossier bevindt (adm. dossier, stuk 9, map met landeninformatie, stuk 4, COI Focus "Iran Treatment of returnees by their national authorities" 30 maart 2020 (update)) dat de Iraanse autoriteiten weinig aandacht schenken aan terugkerende verzoekers om internationale bescherming. Evenmin hebben zij veel aandacht voor wat deze verzoekers in het buitenland hebben gezegd, gedaan of op internet hebben gezet. Het zijn personen die al eerder een verhoogd risicoprofiel hadden, wat verzoeker niet heeft, en personen met geloofwaardige bekeringsactiviteiten, wat verzoeker niet aannemelijk gemaakt heeft, die bij terugkeer een groter risico lopen om in de aandacht van de Iraanse autoriteiten te komen. Verzoeker erkende bovendien niet te weten of de Iraanse autoriteiten van zijn geloofsactiviteiten in België op de hoogte zijn (CGVS VI, p. 18).

2.3.4.7. Verzoeker laat de motieven inzake zijn dienstplicht en de persoon die hem indertijd verkrachtte ongemoeid, zodat deze motieven standhouden en de Raad zich deze toe-eigent.

2.3.4.8. De Raad stelt vast dat verzoeker geen verweer voert tegen de motieven van de bestreden beslissing met betrekking tot de overige documenten die hij heeft voorgelegd in de loop van de administratieve procedure, zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal, die worden toegelicht in de bestreden beslissing, deze stukken niet in aanmerking neemt als bewijs van de door hem voorgehouden vrees voor vervolging.

2.3.4.9. Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoekers vluchtrelaas niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.4.10. Bovenstaande vaststellingen volstaan voor de Raad om te concluderen dat voor verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden aangenomen.

2.3.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het vluchtrelaas van verzoeker, waarop hij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoeker dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige vluchtrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Met betrekking tot artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet ontwaart de Raad noch in het administratief of rechtsplegingsdossier, noch in onderhavig verzoekschrift enig element dat de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van voormelde rechtsgrond zou kunnen verantwoorden. Verzoeker brengt zelf geen gegevens in dit verband aan.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.6. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het Commissariaat-generaal verschillende malen uitvoerig werd gehoord. Tijdens deze persoonlijke onderhouds kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Farsi machtig was. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden. Evenmin kan een schending van redelijkheidsbeginsel worden volgehouden aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

2.3.7. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.8. Waar verzoeker in ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te sturen naar het Commissariaat-generaal, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissingen van de commissaris-generaal te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op een september tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. A. DE SMET,
dhr. M. DENYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET